

Integrala
Maigret

SIMENON

VII

Pietr Letonul

Taverna de pe malul Senei

Pivnițele hotelului Majestic

Maigret închiriază o cameră

Maigret și hoțul leneș

Maigret și fantoma

Răbdarea lui Maigret

Maigret și informatorul

POLIROM

Integrala

Maigret

SIMENON

VII

Pietr Letonul

Taverna de pe malul Senei

Pivnițele hotelului Majestic

Maigret închiriază o cameră

Maigret și hoțul leneș

Maigret și fantoma

Răbdarea lui Maigret

Maigret și informatorul

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM

2017

Pietr Letonul

Vîrsta aparentă 32, înălțime 169.

C.I.P.C. către Siguranța Paris:

Xvzrust Cracovia vimontră m ghks triv psot av

Pietr Letonul Bremen vs tyrz biotem.

În mijlocul biroului se afla o sobă din fontă, cu un burlan negru care ieșea prin tavan. Comisarul Maigret, de la Brigada I Mobilă, ridică încet capul, cu impresia că duduitul ei slăbise. Dădu deoparte telegrama, se ridică greoi, reglă tirajul și aruncă trei lopeți de cărbune în vatră.

După care, în picioare, cu spatele la foc, își umplu pipa și trase într-o parte și în alta de gulerul tare care, deși foarte lăsat, îl jena.

Se uită la ceas; era ora patru. Haina îi atârna de un cîrlig fixat în spatele ușii.

Se îndreptă domol spre masă, reciti telegrama și traduse cu glas molcom:

Comisia Internațională de Poliție Criminală către Siguranța Generală, Paris:

Poliția din Cracovia semnalează trecerea și plecarea spre Bremen a lui Pietr Letonul.

Comisia Internațională de Poliție Criminală (C.I.P.C.) își avea sediul la Viena și conducea lupta contra banditismului european, ocupîndu-se îndeosebi de legătura dintre diferitele poliții naționale.

I - Vîrsta aparentă 32, înălțime 169...

C.I.P.C. către Siguranța Paris:

Xvzust Cracovia vimontra m ghks triv psot uv

Pietr Letonul Bremen vs tyz btolem.

În mijlocul biroului se afla o sobă din fontă, cu un burlan negru care ieșea prin tavan. Comisarul Maigret, de la Brigada I Mobilă, ridică încet capul, cu impresia că duduitul ei slăbise. Dădu deoparte telegrama, se ridică greoi, reglă tirajul și aruncă trei lopeți de cărbune în vatră.

După care, în picioare, cu spatele la foc, își umplu pipa și trase într-o parte și în alta de gulerul tare care, deși foarte lăsat, îl jena.

Se uită la ceas: era ora patru. Haina îi atîrna de un cîrlig fixat în spatele ușii.

Se îndreptă domol spre masă, reciti telegrama și traduse cu glas molcom:

Comisia Internațională de Poliție Criminală către Siguranța Generală, Paris:

Poliția din Cracovia semnalează trecerea și plecarea spre Bremen a lui Pietr Letonul.

Comisia Internațională de Poliție Criminală (C.I.P.C.) își avea sediul la Viena și conducea lupta contra banditismului european, ocupîndu-se îndeosebi de legătura dintre diferitele poliții naționale.

Respect per Maigret trase spre el a doua telegramă, scrisă tot în *polcod*, limbaj internațional secret folosit în relațiile dintre toate centrele polițienești din lume.

Traduse la prima vedere:

*Polizei-praesidium din Bremen către Siguranța din Paris:
Pietr Letonul semnalat în direcția Amsterdam și Bruxelles.*

A treia telegramă, venind de la Nederlandsche Centrale in Zake Internationale Misdadigers, Marele Cartier General al poliției olandeze, anunța:

Pietr Letonul imbarcat compartiment G. 263 vagon 5, la ora 11 dimineața în Steaua Nordului, cu destinația Paris.

Ultima telegramă în *polcod* venea de la Bruxelles și spunea:

Verificat trecere Pietr Letonul ora 2 Steaua Nordului la Bruxelles, compartimentul indicat de Amsterdam.

În spatele biroului, pe perete, se afla o hartă imensă. Maigret se opri în fața ei, lat în umeri și greoi, cu mâinile în buzunare, ținându-și pipa în colțul gurii.

Privirea i se deplasă din punctul ce reprezenta Cracovia la cel care desemna portul Bremen, apoi, de acolo, la Amsterdam și Bruxelles.

Se uită încă o dată la ceas: patru și douăzeci. *Steaua Nordului* mergea probabil cu 110 km/h între Saint-Quentin și Compiègne.

Nu se oprea la frontieră. Nu reducea viteza.

În vagonul nr. 5, compartimentul G. 263, Pietr Letonul probabil citea sau privea pe fereastră peisajul.

Maigret se îndreptă spre o ușă ce se deschidea către un dulap, se spală pe mâini la o chiuvetă emailată, își pieptănă părul des, șaten închis, în care abia dacă se distingeau câteva fire albe la tâmplă, apoi își potrivi de bine de rău cravata, pe care nu reușise niciodată s-o înnoade cum trebuie.

Era noiembrie. Se înnopta. Prin fereastră, comisarul zări un braț al Senei, Piața Saint-Michel, un ponton pe care se spălau rufe, totul învăluit într-o umbră albastră, în care felinarele ce se aprindeau unul după altul scilipeau ca niște stele.

Trase un sertar și își aruncă ochii pe o telegramă de la Biroul Internațional de Identificare din Copenhaga.

Respect pentru oameni și cărți

Șiguranța Paris

Pietr Letonul 32 169 01512 0224 0255 02732 03116 03233 03243
03325 03415 03522 04115 04144 04147 05221... etc.

De data asta, își dădu osteneala să traducă cu voce tare și chiar să repete de câteva ori, ca un școlar care spune lecția:

— Semnalmentele lui Pietr Letonul: vârsta aparentă 32 de ani, înălțime 169, sinus nazal rectiliniu, baza orizontală, proeminență mare limită, particularitate perete despărțitor neaparent, ureche margine originară, lob mare, traversat limită și dimensiune mică limită, antitragus proeminent, limită pliu inferior convex, limită formă, rectilinie, limită particularitate riduri separate, ortognat superior, față lungă, biconcavă, sprîncene rare blond-deschis, buza de jos proeminentă, gît lung, aureolă galben mediu, periferie intermediară verzui mediu, păr blond-deschis.

Acesta era *portretul vorbit* al lui Pietr Letonul, la fel de elocvent pentru comisar ca o fotografie. Mai întâi, se conturau trăsăturile mari: bărbat mic de statură, slab, tînăr, cu păr foarte deschis la culoare, cu sprîncene blonde și rare, cu ochii verzui, cu gîtul lung.

În plus, Maigret cunoștea cele mai mici detalii ale urechii, ceea ce îi permitea, în mulțime, chiar dacă Pietr Letonul era machiat, să-l repereze la sigur.

Își luă din cuier haina, o îmbracă, apoi pardesiul greu, negru și își puse pălăria pe cap.

Se uită încă o dată la sobă, care părea gata să facă explozie.

La capătul unui culoar lung, pe palierul care folosea drept anti-cameră, îi recomandă lui Jean:

— Să nu uiți de focul meu, da?

Pe scară, surprins de vîntul care pătrundea de afară, se văzu nevoit să se înghesuie într-un colț ca să-și aprindă pipa.

În pofida acoperișului de sticlă monumental, peroanele Gării de Nord erau măturate de vijelie. Cîteva geamuri căzuseră de pe acoperiș și se spărseseră între șine. Electricitatea funcționa prost. Oamenii erau încotoșmănați în hainele lor.

În fața unui ghișeu, cîțiva călători citeau un anunț alarmant: *Furtună pe Marea Mînecii*.

O femeie, al cărei fiu pleca la Folkestone, avea fața răvășită și ochii roșii. Îi făcu recomandări pînă în ultimul moment. Jenat, tînărul îi promise că nu va sta nici o clipă pe puntea vasului.

Respectiv Maigret se afla lângă peronul 11, unde mulțimea aștepta *Steaua Nordului*. Erau prezenți reprezentanții tuturor marilor hoteluri, fără a mai pune la socoteală Agenția Cook.

Comisarul stătea nemișcat. Alții se enervau. O femeie tânără, înfoclită într-o haină de vizon, însă purtând ciorapi de mătase de culoarea pielii, se plimba de colo colo, tropăind cu tocurele ei.

El stătea pe loc, enorm, cu umerii impresionanți care conturau o umbră mare. Era îmbrâncit, dar rămânea neclintit ca un zid.

Lumina galbenă a trenului se ivi în depărtare. Urmă un adevărat vacarm, cu strigătele hamalilor și tropăitul voinicesc al călătorilor spre ieșire.

Defilară vreo două sute înainte ca privirea lui Maigret să surprindă, în valul de pasageri, un bărbat mic de statură, îmbrăcat într-un pardesiu de călătorie verde în carouri mari, de stil nordic clar croială și culoare.

Bărbatul nu se grăbea. Era urmat de trei hamali. Reprezentantul unui hotel de lux de pe Champs-Elysées îi croia slugarnic drum prin mulțime.

Vîrsta aparentă 32, înălțime 169... sinus nazal...

Maigret nu se agită. Se uită la ureche și nu-i mai trebui altceva.

Bărbatul în verde trecu foarte aproape de el. Unul dintre hamali îl lovi pe comisar cu o valiză.

În același moment, un conductor din tren porni în fugă și îi adresă câteva cuvinte în grabă colegului său care stătea la capătul peronului, lângă lanțul ce permitea oprirea trecerii.

Omul trase lanțul. Izbucniră imediat proteste.

Bărbatul în pardesiu de călătorie se afla deja la ușă.

Comisarul fuma, trăgînd scurt și grăbit din pipă. Se apropie de funcționarul care întinsese lanțul.

— Poliția! Ce s-a întîmplat?

— O crimă... Adineauri a fost descoperită...

— Vagonul 5?

— Cred că da.

Gara își continua viața obișnuită. Numai peronul 11 avea aspect anormal. Mai rămăseseră de ieșit cincizeci de călători. Dar drumul fusese barat. Oamenii își pierdeau răbdarea.

— Lasă-i să treacă, spuse Maigret.

— Dar...

— Lasă-i să treacă!

Urmări cu privirea cum se scurgea acel ultim val. Megafonul anunța plecarea unui tren spre suburbii. O persoană alerga undeva.

În fața unuia dintre vagoanele trenului *Steaua Nordului*, un mic grup aștepta ceva. Trei bărbați în uniforma companiei.

Șeful gării sosi primul, infatuat, dar îngrijorat. Apoi, în hol apăru o targă pe roți, trecând printre grupurile de oameni care o urmăreau cu privirea, tulburați, îndeosebi cei care urmau să plece.

Maigret mergea pe lângă tren cu pasul lui greu, trăgînd din pipă. Vagonul 1. Vagonul 2... Ajunse la vagonul 5.

Acolo, în fața ușii, se formase grupul de oameni. Targa se opri. Șeful gării îi asculta pe cei trei bărbați care vorbeau în același timp.

— Poliția! Unde e?

Toți îl priviră cu vădită ușurare. Își plasă masa impasibilă în mijlocul grupului agitat și, dintr-odată, ceilalți deveniră simpli sateliți.

— În toaletă...

Maigret urcă și văzu, în dreapta, ușa toaletei deschisă. Pe podea zăcea grămadă corpul unui bărbat, îndoit, contorsionat într-un mod ciudat.

Șeful trenului dădea ordine de pe peron:

— Vagonul să fie dus pe o linie de garaj. Stați puțin! Linia 62!... Și să fie anunțat comisarul special.

La început, nu văzu decît ceafa bărbatului. Dar, împingîndu-i șapca pusă strîmb, descoperi urechea stîngă.

Lob mare traversat limită și dimensiune limită antitragus...

Pe linoleum se vedeau cîteva picături de sînge. Se uită în jur. Angajații căilor ferate stăteau pe peron și pe treapta vagonului. Șeful gării vorbea întruna.

Atunci, Maigret împinse pe spate capul bărbatului și strînse cu putere pipa între dinți.

Dacă nu l-ar fi văzut ieșind pe călătorul cu pardesiu verde, dacă nu l-ar fi văzut îndreptîndu-se spre o mașină, însoțit de un translator de la *Majestic*, s-ar fi putut îndoii.

Aceleași semnalmente. Aceleași mustăcioară blondă, tăiată perie, sub un nas ascuțit. Aceleași sprîncene blonde și rare. Aceleași pupile de un gri-verzui.

Altfel spus, Pietr Letonul!

Maigret nu se putea mișca în toaleta îngustă, unde robinetul, uitat deschis, continua să curgă și un jet de abur ieșea de la o garnitură slăbită.

Picioarele îi erau chiar lângă cadavru. Ridică torsul acestuia și văzu la piept, pe cămașă și haină, urme de arsură provocate de un foc de armă tras de aproape.

Împuşcătura formase o pată mare negricioasă, cu care se amesteca purpuriul violaceu al sîngelui.

Un detaliu îi atrase atenţia comisarului. Din întîmplare, zări unul dintre picioare. Era aşezat strîmb, îndoit ca întregul corp, care fusese probabil îngîrămădit ca să se poată închide uşa.

Pantoful era însă unul negru foarte obişnuit, ieftin. Purta urme de pingelit. Tocul era ros într-o parte şi, în mijlocul tălpii, se vedea o gaură rotundă, săpată lent de uzură.

Sosi comisarul special al gării, în uniformă, sigur pe el, întrebînd de pe peron:

— Ce s-a mai întîmplat? O crimă? O sinucidere? Nu atingeţi nimic pînă nu vine Parchetul! Atenţie! Eu răspund!

Maigret ieşi cu greu din toaletă, unde se încurcase în picioarele mortului. Cu un gest rapid, profesional, pipăi buzunarele şi se asigură că erau goale, complet goale.

Coborî din vagon cu pipa stinsă, cu pălăria într-o parte şi o pată de sînge pe manşetă.

— Ia uite! Maigret! Ce părere ai?

— Nici una! Du-te...

— O sinucidere, nu?

— Dacă vrei... Ai telefonat la Parchet?

— Imediat ce am fost anunţat...

O voce tuna în megafon. Cîteva persoane, care băgaseră de seamă că se petrecea ceva anormal, se uitau de departe la trenul gol şi la grupul nemişcat de lîngă treapta vagonului 5.

Maigret îi lăsă pe toţi baltă, ieşi din gară şi chemă un taxi.

— La *Majestic*!

Vîntul se întetîse. Străzile erau străbătute de vîrtejuri care îi făceau pe trecători să arate ca nişte beţivi. Undeva, pe trotuar, căzu o ֶţiglă. Autobuzele veneau unul după altul.

Champs-Elysées se transformase într-o pistă aproape pustie. Începură să cadă primele picături. Portarul de la *Majestic* se repezi spre taxi cu o enormă umbrelă roşie.

— Poliţia! Aveţi un călător venit cu *Steaua Nordului*?

Portarul închise brusc umbrela.

— Da, a sosit unul!

— Cu pardesiu verde... Mustaţă blondă...

— Exact. Vedeţi la recepţie...

II

Prietenul miliardarilor

Prezența lui Maigret la *Majestic* avea inevitabil ceva ostil. Într-un fel, forma un bloc pe care atmosfera refuza să-l asimileze.

Nu că ar fi semănat cu polițiștii popularizați de caricaturi. Nu avea nici mustață, nici pantofi cu talpă groasă. Hainele îi erau din stofă de lână destul de fină, bine croite. În sfârșit, se bărbiera în fiecare dimineață și avea mâinile îngrijite.

Dar structura era plebee. Era enorm și osos. Mușchii tari se conturau sub haină și îi deformau repede și pantalonii cei mai noi.

Și avea un fel al lui de a se proțăpi undeva care le displicuse chiar și multora dintre colegi.

Era mai mult decât siguranță, fără să fie totuși orgoliu. Își făcea apariția, cu toată masivitatea lui, și, din acel moment, părea că totul trebuia să se spargă de acel bloc, fie că avansa, fie că stătea înfipt pe picioarele puțin depărtate.

Ținea pipa între dinți. N-o scotea pentru că era la *Majestic*. În definitiv, poate că alesese intenționat vulgaritatea, siguranța de sine!

Cu pardesiul lui mare, negru, cu guler de catifea, era imposibil să nu fie reperat imediat în holul iluminat, unde femeii elegante se agitau printre dîre de parfum, rîsete ascuțite, şușoteli și saluturile stilate ale unui personal spilkuit.

Dar lui nu-i păsa. Rămînea în afara agitației. Zvonul de jazz, care venea dinspre dancințul de la subsol, se lovea de el ca de o barieră de netrecut.

Pe cînd păsea pe primele trepte ale unei scări, liftierul îl strigă, vrînd să-l invite în ascensor. Nici măcar nu întoarse capul.

La primul etaj, cineva îl întrebă:

— Căutați pe cineva?

Sunetul nu părea să ajungă pînă la el. Privea culoarele pe care se întindeau la infinit covoare roșii de-ți făceau greață. Urcă mai departe.

La etajul al doilea, cu mîinile în buzunare, citi numerele de pe plăcile de bronz. Ușa cu numărul 17 era deschisă. Servitori cu veste în dungi aduceau valizele.

Călătorul, care își scosese pardesiul și arăta foarte subțire, foarte slab într-un costum de lîină din fire de două culori, fuma o țigară cu filtru, în timp ce dădea instrucțiuni.

La numărul 17 nu era o cameră, ci un apartament complet: salon, birou, dormitor și baie. Ușile se deschideau la întretăierea a două culoare, acolo unde, ca o bancă la o intersecție, fusese plasat un divan mare, rotund.

Maigret se așeză exact în fața ușii deschise, își întinse picioarele și își descheie pardesiul.

Pietr Letonul îl zări, dar continuă să dea ordine, fără să arate nici surprindere, nici nemulțumire. După ce servitorii îi așezară valizele și geamantanele pe suporturi, veni el însuși să închidă ușa, ținînd-o o clipă întredeschisă ca să-l observe pe comisar.

Maigret avu timp să fumeze trei pipe și să trimită la plimbare doi băieți de etaj și o cameristă care veniră să-l întrebe ce aștepta.

La ora opt, Pietr Letonul ieși din cameră, mai subțirel și mai curat decît înainte, purtînd un smoching cu o croială severă, în mod sigur opera unui mare croitor englez.

Nu avea nimic pe cap. Părul, foarte blond și tuns scurt, începea să i se rărească. Creștea de foarte sus pe cap, descoperind o frunte puțin teșită și lăsînd să se întrezărească o sclipire de piele roz în creștet.

Mîinile îi erau lungi și palide. Pe inelarul stîng, purta o șevalieră grea din platină, împodobită cu un diamant galben.

Fuma și acum, o țigară rusească cu filtru din carton. Trecu foarte aproape de Maigret, se opri o clipă, îl privi ca și cum ar fi fost tentat să i se adreseze, apoi, preocupat, se îndreptă spre ascensor.

Zece minute mai tîrziu, lua loc în restaurant, la masa domnului și doamnei Mortimer-Levingston, care era centrul atenției.

Doamna Levingston avea la gît perle de un milion.

Respect pentru geografia

Cu o zi înainte, soțul ei investise într-una dintre cele mai mari afaceri franceze din construcția de automobile, rezervându-și, bineînțeles, majoritatea acțiunilor.

Toți trei flecăreau veseli. Pietr Letonul vorbea mult, cu o voce discretă, aplecându-se puțin în față. Era în largul lui, natural, dezinvolt, în pofida siluetei întunecate a lui Maigret pe care o putea zări în hol, prin geamurile mari.

La recepție, comisarul ceru lista călătorilor. Citi, fără surprindere, în locul unde semnase Letonul: Oswald Oppenheim, venind de la Bremen, armator.

Nu încăpea nici o îndoială că avea pașapoarte în regulă, acte de stare civilă complete cu acest nume, după cum mai avea și altele.

De asemenea, nu încăpea nici o îndoială că îi întâlnise deja în altă parte pe soții Mortimer-Levingston: la Berlin, Varșovia, Londra sau New York.

Se afla la Paris doar ca să-i întâlnească și să realizeze una dintre escrocheriile colosale în care se specializase?

În fișa lui, pe care Maigret o avea în buzunar, scria:

„Individ extrem de abil și periculos, de naționalitate nedeterminată, dar de origine nordică. Se presupune că e leton sau estonian; vorbește curent rusa, franceza, engleza și germana.

Foarte instruit, trece drept șeful unei bande internaționale puternice, specializată îndeosebi în escrocherii.

Această bandă a fost reperată succesiv la Paris, Amsterdam (cazul Van Heuvel), Berna (cazul Armatorilor Reuniți), Varșovia (cazul Lipmann) și în alte orașe europene, unde procedeele sale au fost identificate cu mai puțină claritate.

Complicii lui Pietr Letonul par să facă parte mai ales din rasa anglo-saxonă. Unul dintre cei care au fost văzuți cel mai des cu el, recunoscut ca fiind cel care a prezentat cecul falsificat la Banca Federală din Berna, a fost ucis în timpul arestării. Se dădea drept un anume maior Howard, din Legiunea Americană, dar s-a putut stabili că era din New York, fost contrabandist de alcool în perioada prohibiției, cunoscut în Statele Unite sub porecla de Marele Fred.

Pietr Letonul a fost arestat de două ori. Prima dată, la Wiesbaden, pentru o escrocherie de o jumătate de milion de mărci în dauna unui negustor angro din München; a doua oară, la Madrid, într-un caz similar, a cărui victimă a fost un personaj important de la curtea Spaniei.

De fiecare dată, tactica a fost aceeași. A avut o discuție cu victima, căreia i-a spus probabil că fondurile furate erau la loc sigur și că arestarea lui nu va duce la găsirea lor.

De fiecare dată, plîngerea a fost retrasă și, după toate probabilitățile, reclamanții au fost despăgubiți.

După aceea, nu a fost niciodată prins în flagrant delict.

Relații probabile cu banda Maronnetti (falsificare de bani și de acte oficiale) și cu banda din Köln (zisă a străpungătorilor de ziduri)”.
—

În rîndul polițiilor europene se răspîndise un zvon: Pietr Letonul, șef și casier al uneia sau al mai multor bande, manipula probabil milioane, răspîndite sub nume diferite în bănci, ba chiar investite în afaceri industriale.

Schița un zîmbet în timp ce o asculta pe doamna Mortimer-Levingston, care îi istorisea ceva, și își plimba mîna albă printre boabele unui ciorchine mare de struguri.

— Mă scuzați, domnule! Îmi acordați o clipă, vă rog?

Maigret i se adresa domnului Mortimer-Levingston, în holul de la *Majestic*, pe cînd soția lui și Pietr Letonul se întorseseră în camerele lor.

Mortimer nu avea deloc înfățișarea sportivă a yankeilor. Aparținea mai curînd tipului latin.

Era înalt și slab. Capul, foarte mic, îi era împodobit cu un păr negru despărțit printr-o cărare.

Părea mereu obosit. Pleoapele îi erau ostenite, albăstrui. De altfel, ducea o viață extenuantă, găsind mijlocul să-și facă apariția la Deauville, Miami, Lido, Paris, Cannes și Berlin, să urce într-un port pe iahtul lui, să trateze o afacere într-o capitală europeană și să arbitreze cele mai mari meciuri de box la New York sau în California.

Se uită la Maigret ca un mare senior. Apoi zise, aproape fără să miște buzele:

— Sînteți...

— Comisarul Maigret, Brigada I Mobilă...

Mortimer se încruntă ușor și rămase o clipă gînditor, ca și cum ar fi fost hotărît să nu acorde decît o secundă.

— Știți că ați luat masa cu Pietr Letonul?

— Asta e tot ce vreți să-mi spuneți?

Maigret nu avu nici o reacție. Erau exact cuvintele la care se aștepta.

Își puse pipa la loc între dinți – deoarece catadicsise s-o scoată cînd i se adresase miliardarului – și mormăi:

— Tot!

Părea mulțumit de el însuși. Levingston trecu mai departe, rece, și urcă în ascensor.

Era puțin trecut de nouă și jumătate. Orchestra simfonică, care cîntase în timpul cinei, lăsa acum locul celei de jazz. De afară veneau oameni.

Maigret nu luase masa de seară. Rămase în picioare în mijlocul holului, fără să dea vreun semn de nerăbdare. Directorul, de departe, îi arunca întruna priviri îngrijorate și posace. Și cei mai neînsemnați membri ai personalului, cînd treceau prin apropierea lui, luau un aer morocănos, ba chiar făceau în așa fel încît să dea peste el.

Majesticul nu-l „înghițea”. Maigret se încapățîna să formeze o pată mare, neagră, imobilă, printre ornamentele aurite, lumini, forfota rochiilor de seară, a hainelor de blană, a siluetelor parfumate și scînteietoare.

Doamna Mortimer coborî prima din ascensor. Își schimbase toaleta. Purta o capă de lamé căptușită cu hermină, care îi lăsa umerii goi.

Păru mirată că nu găsea pe cineva și începu să se plimbe, lovind în cadență pardoseala cu tocurile înalte aurite.

Deodată, se opri în fața recepției și spuse cîteva cuvinte angajaților hotelului. Unul dintre ei apăsă pe un buton roșu și ridică receptorul unui telefon.

Apoi, mirat, chemă un groom, care se îndreptă în grabă spre ascensor.

Doamna Levingston era vădit îngrijorată. Prin ușa de sticlă, se puteau vedea, la marginea trotuarului, liniile suple ale unei limuzine americane.

Groomul își făcu din nou apariția și îi vorbi angajatului de la recepție. Acesta se adresă, la rîndul lui, doamnei Mortimer. Femeia protestă. Probabil spunea: „E imposibil!”

Atunci, Maigret urcă scara, se opri în fața apartamentului cu numărul 17 și bătu la ușă. Așa cum se aștepta după cirul la care asistase, nu-i răspunse nimeni.

Deschise și văzu salonul gol. În dormitor, smochingul lui Pietr Letonul era aruncat neglijent pe pat. Un cufăr mare era deschis. Pantofii lustruiți zăceau pe covor, departe unul de celălalt.

Directorul intră și bombăni:

- Ați și ajuns aici?
- Cum e? Dispărut, ai? La fel și Levingston! Așa-i?
- Nu trebuie să dramatizăm. Nici unul nu e în camera lui, dar probabil că îi vom găsi în vreun colț al hotelului.
- Cîte ieșiri sînt?

— Trei... Cea dinspre Champs-Elysées... Cea care dă spre Arcade și, în sfârșit, ușa de serviciu, din strada Ponthieu.

— Există un paznic? Chemați-l!

Directorul ridică receptorul. Era furios. Se răsti la un centralist care nu-l înțelegea. Privirea cu care îl fixa pe Maigret era lipsită de bunăvoință.

— Nimic sau aproape nimic, după cum spuneți...

— Sper că nu e vorba de o... de o...

Cuvântul „crimă”, coșmarul tuturor hotelierilor din lume, de la umilii patroni de imobile cu camere mobilate de închiriat pînă la directorii hotelurilor de lux, era greu de rostit.

— Vom afla.

Doamna Mortimer-Levingston își făcu apariția și întrebă:

— Ce-i?

Directorul se înclină și bolborosi ceva. La capătul culoarului apăru silueta unui bătrînel cu barba murdară, cu haine prost croite, care contrasta puternic cu cadrul hotelului.

Bineînțeles, menirea lui era să stea în culise, altfel ar fi avut și el o uniformă frumoasă și ar fi fost bărbierit în fiecare dimineață.

— Ai văzut pe cineva ieșind?

— Cînd?

— Acum cîteva minute.

— Cred că pe cineva de la bucătărie... N-am fost atent. Un bărbat cu șapcă.

— Scund și blond? interveni Maigret.

— Da... Așa cred... Nu m-am uitat. Mergea repede.

— Nimeni altcineva?

— Nu știu. M-am dus pînă la colțul străzii să cumpăr ziarul...

Doamna Mortimer-Levingston își pierdea stăpînirea de sine.

— Cum? Așa căutați? spuse ea, adresîndu-i-se lui Maigret. Mi s-a spus că sînteți de la poliție. Poate că soțul meu a fost ucis. Ce așteptați?

Privirea care o țintui era tipică pentru Maigret. Cît calm! Ce indiferență! Ca și cum n-ar fi auzit decît bîzîitul unei muște! Ca și cum n-ar fi avut în față decît un obiect banal.

Numai că ea nu era obișnuită să fie privită în acest fel. Își mușcă buzele, roși sub fondul de ten și bătu din picior cu nerăbdare.

Maigret o privea în continuare.

Atunci, ajunsă la capătul răbdărilor sau poate neștiind cum să reacționeze altfel, făcu o criză de nervi.